

го е довело до положение да заборава даже и своето собствено име. Той ритна камилъвката [калимавката - к.м. - Ц.П.], която му пречела да възприеме „всяка една нова човеческа идея, и която беше намразил...“⁸

Не по-малко гневен е Ботев срещу проповедниците на дуализма, за какъвто „мечтаят нашите чревоугодни и сити дуалисти“, чийто идеи той също намира за контрареволуционни. В заключението на забележителната статия се подчертава „че единственото спасение на нашия народ се състои в революцията“.⁹

В бр. 5 на „Знаме“ от 12/24 януари 1875 г. Ботев започва уводната си статия с характеризирането на онази част от българската патриотична емиграция, която съчувства „на оние революционни идеи, които са хванали вече корен в животът на нашият народ и които твърде скоро трябва [sic] да дадат други бои на картата на Балканския полуостров и твърде скоро да притурят нови и светли страници в историята на южните славяни“¹⁰. Според Ботев повече шансове за успех придобива *нашата свята и необходима народна революция* [к.м. - Ц.П.]¹¹.

Дефинитивната форма, с която се определят революцията и революционните идеи, се оказва почти идентична с познатите постулати на Левски от политическа платформа на ЦБРК¹² в Българско, върховното ръководство на ВРО. В уставопроекта „Нареда на Работниците за Освобождението на Българския народ“ четем: „**Цел: с една обща революция** да се направи коренно преобразование на сегашната деспотско тиранска система и да се замени с демократска република (народно управление)“...¹³ идентична е и причината или подбудата. У Левски тя е: „Тиранството и безчовечината и сама държавна система на турското правителство на Балканския полуостров“¹⁴. У Ботев - жестоката унищожаваша действителност, на турското робство, чиито ужасяващи картини се представят неведнъж в поезията и прозата на поета - революционер. Що се отнася до българската революция, според Ботев, времето ѝ е настъпило. Затова той призовал чрез „Знаме“ (бр. 5) „да драсне и кибритите на въстанието!“¹⁵ Тази революция се определя като „свята“. Така я наричат и авторите на телеграмата Болградски революционери, за които споменах. Нека си припомним Левски, който не веднъж, а многократно нарича свята не само българската революция, но и бъдещата „свята и чиста република“.

Все в бр. 5 на „Знаме“, както и другаде, се подхвърлят на рязко отрицание почти всички цариградски вестници („Право“, „Напредък“, „Ден“, „Век“ и др.), а също емигрантската публицистика във Влашко, прокламираща съглашателски, контрареволуционни, промонархистки и дуалистични възгледи. Да не говорим за открито протурския печат. Изобщо, Ботев смята за изключително вредни, относно моралната подготовка на българския народ за въстание, почти цялата нереволу-